

VIGGO PEDERSEN

LYS OG SKYGGE

DIGTE

VIGGO PEDERSEN

LYS OG SKYGGE

DIGTE

"at miste nogen man elsker gør én frygtelig ensom,
men ensomheden er værre, hvis man aldrig har
mistet nogen".

Ravnebannerets Prosa-serie nr. 7. Viggo Pedersen - Copyright 1981-2009

ISBN: 87 87854 24 4 ISSN: 0107 - 6078

Ravnebannerets PDF udgivelser 2009

ISBN-13: 978 8787854 153

ISSN: 0107-6078

PROLOG

Blandt Digtere er jeg kun Enfant, jeg
skriver lidt for Savn at lindre, Lidt Ro
i Sindet ved det jeg vandt, at tabe
Modet det og kan hindre.

Jeg tolker lidt om Siv og Aa,
om Blomster som ved Grøften gynger.
Om Alperosen jeg ej kan naa,
og stundom om hvad Hjertet tynger.

STRØTANKER

Jeg har købt en Skriveblok,
nedfælder gamle Minder.
Nogle vil nok faa et Chok,
om de Bogen finder.

Scener fra en svunden Tid,
jeg her i Bogen prenter,
at I vil læse det med Flid,
det jeg ej forventer.

Jeg har hørt at om man naar
at runde fire Snese,
skrive maa om Livets Kaar,
om I gi'r det læse.

Naar I læser hvad jeg skrev,
I jer til knolden tager,
og tænker - sikket Læserbrev,
med Glimt fra gamle Dage.

LYS 06 SKYGGE

Stundom slukkes Tankerne,
alt bl i'r saa tomt og stille.
Mellem Hedebankerne,
jeg hører Lærkens Trille.

Er Kærligheden kun en Drøm,
som Sol i Sjælen brænder,
der føles som en Understrøm,
der ulmer, men ej tænder.

Er Kærligheden som en Glød,
et Lys som altid brænder,
der slukkes ej før vi er død,
som først ved Graven ender.

UED A TJIERN

Som bette purk kom en ued å tjiern
å pass kali å kjyer å foer.
De war godt a håed læer å brueg mi biern,
a sprang dreng for æ hierle goer.

Æ daw war både lånng å strenng,
de war selle faer en war færre.
En war ståegtræt å glemt, nærer en lo i si seng,
tit å fo så guernat te Woherre.

UNGDOMSDAWW

I skjønne ungdomsdaww - åh jow -
jer mindes a åltie mæ glead.
A løww håer a åltie tèt war så sjow,
te en pieg war a osse tereedl

Næer vi tow jenne en awtenstund
gik glåed å tæt ve hwæanne,
så kysset a hinne lelle mund,
å so hinne ywwn bløw te stjanner.

Di ungdomsdaww kommer ett igjen
mæ glead å kjærlighieds suerl -
- no sedder a jenn å nærmest gjemt hen
bag æ minder hæe i mi s tueri.

WO LØWWTI

Hwem tænker o en gammel mand?
- A sedder å peller mi tæer,
de kjerer rundt å rundt i mi forstand
de hierle fornemmes så sæer.

A kieger ued å mi vinduesglas,
å dæe ka a sier æ himmel.
Æ stjanner vinker - ka et mon pass,
heller æ a ve å blyww swimmel.

All verdens gleeed æ no gawwen hen,
a mindes æ lærker di säng,
wo løwwti æ så kort, min ven,
å æ evighiersti så lang.

JENLE

A tøws æ daww di blywwer så ISnng -
- a føel mæ så jenle å gammel,
æ træesku æ osse bløwwen så tånng,
siern en jenn ska trækk i æ hammel.

De war skjøn, degång en war tow te å rykk,
de war daww så skjønn å så glæed.
No æ et næsten for mæ å tykk,
te de war di bæest vi håed.

Vi hjalp hwæanne daw etter daw -
å sömmtie a strøeg hinne kinnd.
No hwieler mi Janné i hinne graw,
å a må løww o æ minnd.

A sedder i mi stuerl å tænker tebaeg
å degång en war frisk å ung,
en war gi å ve si hjem å stolt å si måeg,
å ingenting tow en så tung.

BARNDOMSMINDER

Et lyngklædt Hedespor sig snor
imellem brune Høje,
der Enebær og Røvling gror,
en Fryd for Sind og Øje.

Mit Hjem laa bag Alfarvej,
med porsklædt Hedejord,
du lille Plet jeg elsker dig,
mit Hjem - min Far og Mor.

Jeg mindes dig saa mangen Gang,
min blomsterprydede Hede,
den lille Hedelærke sang,
for Magen i sin Rede.

Saa mange tryl i ed Føden frem,
af golden sandet Hede,
min Far og Mor var og af dem,
som høstede Gjerd for Hvede.

MOR

Intet Sted er Roserne saa røde,
intet Sted er Sorgerne saa smaa.
Af Længsel tit mit Hjerte maa bløde,
naar min Moderlil jeg tænker paa.

Faa som hun sit Barn i Graad kan trøste,
hun tog mig til sit Bryst og glattede mit Haar.
Min Børnesorg hun mig forløste,
jeg folder mine Hænder, ved Moders Grav jeg staar,

LYKKEN

Lykken er et Fælleseje,
Lykken kan ej ene gaa,
snørklede er Lykkens Veje,
Lykkens Vej kan ingen spaa.

Sorg og Glæde vandrer sammen,
Haand i Haand paa Livets Vej.
Haabet tænder i os Flammen,
Sejrens Tro vi slipper ej.

Ungdoms Mod og Ungdoms Kræfter,
prøv om I dem kue kan.
Ældre ja, saa gi'r vi efter,
Livets Sol mod Himmelrand.

Lykken findes paa det jævne,
skelner ej om stort og smaat.
Vi mod Lykkens Land vil stævne,
findes mon vort Drømmeslot.

JANNE

Bag Lyngblomster skjules et Hedespor,
langs det i Minder jeg vandrer.
Vi bygged vort Hjem paa den golde Jord,
derude vi kastede Anker.

Her har vi Rod og her er vort Hjem,
her gav Livet os Modgang og Glæde.
Ved fælles Virke vi trylled frem,
et Led i den gyldne Kæde.

Aldrig jeg glemmer min Ungdoms Vaar,
nu min Verden er Tanker og Minder.
Min Janne er hos mig ihvor jeg gaar,
hun er Solen som for mig skinner.

TILBAGEBLIK

Vort Hjem staar i Læ af brune Banker,
vort lille Lod er sandet Hedejord.
Paa Bakkens Top en Naaleskov sig ranker,
vor Alfarvej var kun et Hedespor.

Er Midler smaa da maa vi jo begynde
paa Al og Sand om vi vil sætte Bo.
Saa mangan Gang jeg har bag Ploven nynned,
bag Hestespand der fandt jeg Flygtning Ro.

Droslen slog ej her sin klare Trille,
Hedens Kok den skogre ellevild.
Hjej lens Sørgeløjt, naar alt er stille,
jég staar i Skumringen og lytter til.

Med Vemod jeg tilbage tit maa tænke,
Lyng og Spergel - nu slettet er dit Spor.
Gamle Minder mig til Heden lænker, min Hede svandt,
som Sne der faldt i Fjor.

En lille Plet jeg har endnu tilbage,
jég staar paa Bakkens Top og skuer ned,
paa Lyng og Mose som i Fordums Dage,
gav Dagligbrød udi vort Ansigts Sved.

EN FREDFYLDT PLET

Jeg glemmer ej - du er i mine Tanker
du lille Plet - jeg har dig grumme kær.
Naar jeg vandrer op ad Brande Banker,
synes du mig ganske nær.

En fredfyldt Plet naar Aftensol nedrinder,
der har jeg haft saa mange skønne Dage.
Du er gemt blandt andre skønne Minder,
jeg husker dig - et Længselssuk jeg drage.

SEPTEMBER

Et Solglimt gyldner Skyers Rand,
jeg ser ud ad min Rude.
Løvet drysser trindt om Land,
der bli'r saa tomt derude.

Septembersol - oh smyg dig ind,
du luner skønt min Stue.
Et Strejf af Varme naar min Kind,
langt mer' end Arnens Lue.

En lille Fugl paa nøgen Kvist,
saa ensom sagte gynger.
Nu nærmer sig det triste vist,
naar Sneen gaar i Dynger.

HØST

Oktobers Farver kom med Bud,
vi Vinteren gaar i Møde.
Nu Somrens Skønhed ebber ud,
vi høstet har dens Grøde.

Dagen bliver kold og graa,
og Nætterne saa lange.
Et Liv kan være ligesaa,
saa langt og trangt for mange.

Hver Aarstid er saa underfuld,
med Kulde skiftet Varme.
Foraar, Sommer, Høstens Guld,
hver Aarstid har sin Channe.

Naar vi engang er klar til Høst
Vorherre vil os meje.
Han gav os Fadervor til Trøst,
og Trø og Haab i Eje.

KÆRLIGHEDSRIM

Du tænker paa mig, en Tak skal du faa.
Tak for dine kærlige Ord.
Brevet maa ekspres jeg svare paa.
Du er den bedste, jeg ejer paa Jord,
jeg blev saa glad, da jeg fik dit Brev,
det var mer end jeg kunne forvente.
Du tryl led mit Sind med de Ord du skrev,
det er hos dig min Glæde jeg skal hente.
Jeg mindes dine Øjne naar de glimted i Smil,
jeg har set dem, naar de fælded en Taare.
Naar du ler saa skælmsk i et Minespil,
da kan du mit Hjerte bedaare.
Jeg siger dig Tak for alt, min Ven,
for de Roser du strør paa min Vej.
Jeg haaber vi mødes snart igen,
ingen kan smile som dig.

TAK FOR KAFFE

Livsalige Kaffe, hvor er du dog god,
Vi sad som forstummet, vi fattedes Mod.
saa fik vi en Taar af den liflige Drik,
nu letted Taagen fra vort slørede Blik,
de tavse fik Mæle, de forsagte fik Mod.
Livsalige Kaffe - du ildner vort Blod.

STAVRASSIG

Jeg sidder ved mit Skrivebord
med Haanden under Kind,
min Hjerne den er tom for Ord,
i Drøm jeg slumrer ind.

TRØST

Mit Sind svinger mellem Tvivl og Tro,
søvnløs og træt - kan ej finde Ro.
Det hele er haabløst, jeg ved kun ét Sted,
som kan lindre min Smerte og give mig Fred.

Rastløs fortvivlet med Bussen jeg tog,
flygted fra Sorgen - til Tyskland jeg drog.
Men løbe fra Sorgen kan vi vist ej,
den sad ved min Side den hele Vej.

Jeg vendte tilbage, nedtrykt og syg,
da fandt jeg dit Billede, det gjorde mig tryk
Hvorfor gik jeg til Bussen og kørte min Vej,
naar den Trøst jeg savned kan hentes hos dig?

PENSIONIST I GALGENHUMØR

Tavs jeg ud ad mit Vindu' ser,
Dagblade holder jeg ikke,
nu drysser Blade fra Træer ne'r, -
mon der er Nyt at kikke.

Som Pensionist er jeg Sortseer,
Pensionen er nok forhøjet,
men Olien fik jo meget mer,
og Verden er forløjet.

Hvor havde jeg glædet mig til,
de skønne Otiums dage.
Nu er det hele sat paa Spil,
af Inflationens glubske Drage.

Jeg som gammel Pensionist,
skal ikke saadan tænke,
for Facit blir jo - Pessimist,
laast fast i Slavens Lænke.

TRELDE SANDE

Langt mod Syd og højt mod Nord,
meget skønt jeg finder.
En lille Plet ved Vejle Fjord,
gav mig gode Minder.

Treide Sande du mit Hjerte
stemte mildt, da jeg dig saa,
i din skønne Favn jeg lærte,
hvad du gav at leve paa.

Vi som vingeskudte Fugle
flagrer her ved Treide ned,
ved din Arne vi os skjule,
her vi Helse fandt - og Fred.

Min Løngangssti jeg ser igen,
bag Skov og lyngsprængte Banker.
Du, Maane, følger mig, min Ven,
naar jeg ved Fjorden vanker.

Jeg gaar beklemt i Stuen ind,
straks dog jeg føler hjemme.
En Hyggestol og Lampeskin,
og Arnens varme Bræmme.

Du, Treide, ejer Livets Fred,
her fødes Haab og Glæde.
Vi Lykken fandt og drog afsted,
mens Taarer Kinden væde.

LIGHED

Der er Mennesker som tror,
de er af højere Rang,
men naar vi stedes skal til Jord,
vor Ager er dog lige stor.

JUL

Julenat i tusind Aar,
Fredens Klokker ringer.
Til hvert Hjem Guds Engel gaar,
os Julens Budskab bringer.

Gud velsign vort Hus og Hjem,
i Jesu Navn vi beder.
Fader trøst du ogsaa dem,
som sørge maa og græder.

Giv os hver et lille Lys,
som kan Hjertet varme.
Det smelter Hjertets Kuldegys,
for Syndens Sold os skærme.

Til Guds Hus vi stille gaar,
at samle vore Tanker.
Ydmyg beder Fadervor,
i Tak vort Hjerte banker.

Velsignet Jul saa underfuld,
vi folder vore Hænder.
Jesus giv os Troens Jul,
Julens Lys du tænder.

JULETRÆET

En stille Fred i Sind du faar,
naar du ud i Skoven gaar,
og der et lille Træ du finder,
- i Tanker flimrer Juleminder.

Da er du Paradiset nær,
imellem Skovens Juletræer.
Her i Naturens Kirkerum
der føles som en Helligdom.

Der fødes i os mange Tanker,
her høres kan vort Hjerter banker.
Her aander alt i stille Fred,
drag dine Sko og knæl saa ned.

Tak saa ham for hver en Jul,
han staar dig nær bag Træ i Skjul.
Saa vil han dig og dit bevare,
han sender ned sin Engleskare.

Gaa saa hjem med Korsets Grene,
der synger Barnestemmer rene,
om Barnet som i Vuggen laa,
vi mindes jo fra vi var smaa.

Der staar en egen Glans om Julen,
da skal den fattige og Fuglen,
faa del i alles Overflod.
Velsign vort Hus - Velsign vort Bord.

JULESTJERNEN

En Blomst erstatter fagre Ord,
God Jul jeg ønsker dig,
en Julestjerne paa dit Bord,
som lyser paa din Vej.
De vise mænd fra Østerland, dem stjernen viste vej.

Vi glæder os ved hver en Dag,
som vi faar Lov at nyde,
vi bærer ej paa Nid og Nag,
hvert venligt Ord vor Næste fryde
og ham som gav os Livets Ord,
til ham en Tak skal lyde.

Kom stille Jul og sænk din Fred,
ned paa vor faldne Jord.
Send og en Fredens Engel med,
som Vagt ved Skibets Ror.
Nu kimes alt det gode frem,
som dybt i Hjertet bor.

NYTAAR

Nu rinder bort det gamle Aar,
med det vi Afsked tager,
paa Tærskelen det nye staar.
Det nye altid drager.

Vi hilser paa det nye Aar,
og tår en lille Stiver.
Og medens Midnatsklokken slaar,
saa 1982 vi skriver.

Vor Skæbne kan vi gætte paa,
vi ber den være os naadig.
Faa Del i Somrens Glæde maa,
naar alt er frisk og frodig.

Forlaget Ravnebannerets Prosaserie nr. 7

ISBN-13: 978 8787854 153

ISSN: 0107-6078